

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΜΑΝΤΡΕΝ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ

Μιά ιστορική σύγκρουση άποσπασμάτων και λαθρεμπόρων. Έννεα λησται καιγονται ζωντανοί ! Η συμμορία του Μαντρέν. Τη νύχτα των Χριστουγέννων, σ' ένα χωριό... Οι λαθρεμπόροι στην έκκλησία. Η ένδοξοι ύποδεχη των χωρικών. Τα δώρα του Μαντρέν. Η όμορφη Γιαννούλα με τα βαθεία μάτια. Μιά άπροσδόκητη πρόταση. Ο επαρχικός της καρδιάς του ληστήρχου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στις 20 Δεκεμβρίου 1754, κοντά στο Γκενάν, ένα μικρό χωριό της Γαλλίας, που βρίσκεται μέσα σε δασώδεις βουνοπλαγιές, μια τρομερή σύγκρουση έλαβε χώραν μεταξύ των λαθρεμπόρων του περιφήμου ληστήρχου της εποχής εκείνης Μαντρέν και των καταδικωμένων άποσπασμάτων, που τα δικαστές ο Φισέρ. Η σύγκρουση αυτή έμεινε ιστορική.

Ο Μαντρέν με μερικούς συμμορίτες του είχε διανυγτερεύσει σε μία άγροικία του Γκενάν. Μόλις έσημωρε, οι νυγιοί του Φισέρ, που είχαν βγει άπ' τα μεσάνυχτα αναζητώντας τον, τον είδαν άξαφνα να περιφέρεται χωρίς σακκία, έπάνω στο χιόνι, στην αλή της άγροικίας. Άμέσως, γεμιστά χαρά, έτρεξαν να είδωλίσουν τον Φισέρ, ο οποίος είχε στη διάθεσή του δικαστικές πέποις, σωράνα έξλεκτους όργανούς, δύο λόγους 'Ελθετών γυναικόθεντα οι άλλους τόσους χωροφύλακες. Χωρίς να χάνη καιρό τότε ο αρχηγός των άποσπασμάτων παρήταξε τους άνδρες του και διάταξε τις σάλλυγγες και τα τριπλινα να χτυπήσουν εύθεσι.

Άπέναντι όλης αυτής της ένάμεσης των άποσπασμάτων, ο Μαντρέν μόλις έκατό άνδρες διέθετε. Ωστόσο, τους τοποθέτησε σε διάφορες άγροικίες του χωριού και τους διάταξε ν' άμυνθούν εκεί μέχρι τέλους. Πράγματι, οι λαθρέμποροι άρχισαν να πυροβολούν πρώτοι και, μολονότι τ' άποσπασματα ήσαν όχτρο φορές μεγαλύτερα στη δύναμη άπ' αυτούς, δεν τ' άφηναν να προχωρήσουν ούτε βήμα, σκοπεύοντας τον θάνατο άνάμεσα στις τάξεις των. Σε λίγο μάλιστα ο Φισέρ έδωσε τους άνδρες του ν' άρχίσουν να τ' άχνουν. Τότε, για να τους ενθαρρύνη, καθόρθωσε μόνος του να βάλη φωτιά σε μία άγροικία, στην οποία ο Μαντρέν είχε τοποθετήσει έννεα άπό τους άνδρες του. Άμέσως η οικουμένη, ένλινη καθώς ήταν, φούτωσε όλόκληρη, σαν τραγικό πυροτέχνημα, και οι έννια λαθρέμποροι προτίμησαν να κωνν εκεί μέσα ζωντανά παρά να παραδοθούν. Έντοματεβν όμως ο Μαντρέν βρήκε εύκαιρία να ύποχωρήσει μέσ' άπ' τα χωράρια μαζί με τους άλλους συμμορίτες του, ταπεινωτικά και κανονικώτατα.

Ο αρχηγός των λαθρεμπόρων, άν και ήταν βαρεία πληγωμένος στο χέρι, μαθαίνοντας ότι και νέες πολυάριθμες ένισχύσεις είχαν φτάσει στ' άποσπασματα, για ν' άπομακρυνθή άπ' αυτά, διέσχισε την ήμερα εκείνη δεκαεπτά όλόκληρης λέγγες, παίρνοντας μαζί του τους πληγωμένους συντρόφους του, δεμένους άπάνω στ' άλογά τους. Έπειτα χόρσιε τη συμμορία του σε δύο τμήματα και παίρνοντας το ένα μαζί του συνέχισε επί τρεις όλόκληρες ήμέρες την πορεία. 'Έτσι, στις 24 Δεκεμβρίου έφτασε άπέναντι στο Άμιέρ. Τόσο οι συμμορίτες, όσο και τ' άλογά τους ήσαν κατάκοπα. Πολλοί άπ' αυτούς ήσαν πληγωμένοι. Μά έξακολουθούντο το δρόμο τους, μη μπορώντας να κωννν άλλους, γιατί τα καταδικωτικά άποσπασματα τους παρακολούθωναν κατά πόδας.

'Έτσι, τη νύχτα των Χριστουγέννων, ο Μαντρέν και οι σύντροφοί του, άπειλομέντοι άπ' όλες τις μεριές, έφτασαν στα δασώδη και χιονοσκεπαστα ύψηματα του Φι-Ζαιν-Ζενάι. Την ώρα εκείνη η μικρή έκκλησία του χωριού, με το μυτερό καμπαναριό της και με τη στέγη της τη στρωμένη άπό χιόνι, ήταν κατάκοπη. 'Υμνοι και ψαλμοί άντηχούσαν άπ' αυτή, μέσα στη σιωπή του γνόφου τοπειού και η καμπάνες χτυπούσαν χαμοσίωνα.

Ο Μαντρέν, νομίζοντας πως με τους άλληλαλήλους έλιγμούς του είχε κάνει τους στρατιώτες να χάσουν τα ίχνη του, πέφανε και άδολοισθίμενος άπό τους συντρόφους του μπήκε μέσα στην έκκλησία.

Η είσοδός τους στην άγροτική εκείνη έκκλησία προκάλεσε στην άρχη κάποια ταραχή μεταξύ των έκκλησιαζόμενων. Μά σε λίγο όλοι συνήλθαν πάλι. Τα σκληρά

βουήσια παλληκάρια του Φι-Ζαιν-Ζενάι άγαπούσαν τους λαθρεμπόρους, γιατί έτρεφαν το ίδιο μίσος μ' αυτούς έναντίον των χωροφύλακων, που τους σφυροδάν και το αίμα με την εισαγωγή των φόρων.

Ο ίδιος ο έφημέριός τους είχε δώσει πολλές φορές άσυλο στους άνδρες του Μαντρέν και είχε κωνννν μέσ' στην έκκλησία του, μεταβάλλοντάς την σε άνοσθη, τα λαθάρια τους.

Έξω από άλογα, σκεπασμένα με χοντρές τσόχες, ήσαν δεμένα σε χοντρές κορμούς δέντρων, των οποίων τα κλαδιά έφηναν άπ' το πολύ χιόνι που είχε σωριαστεί σ' αυτά.

Μέσ' στην κατάφρατη έκκλησία άντηχούσαν ύμνοι και τα μικρά κουδουνάκια που κρημότωναν άπο τα χροματιστά ρουχα των παιδιών του χωριού. Οι λησται, με όλα τα άλλα τους στημιωγόντους ανείσους στους εισηγητικούς χωρικούς και τις γυναίκες τους, που ήσαν κάτο άπ' τις λευκές τους καλιπρές. Όλοι η φωνές είχαν γεμίσει άπο μία θεία γαλήνη και κωλοσύνη.

Όταν έτελείωσε η λειτουργία, γιοκαί και λαθρέμποροι άρχισαν να βγαίνουν φούρη κίθνη άπο την έκκλησία. Οι κάτοικοι, μαθαίνοντας ότι ο Μαντρέν με τους συντρόφους του βρισκότανε στο χωριό τους, δεν έφοβήθηκαν καθόλου. Πολλές φορές, πολλά παιδιά άπο τον τόπο τους είχαν καταταγεί στις τάξεις τους κ' έξ άλλων χροστούσαν εύγνωμοσύνη στους λαθρεμπόρους γιατί τους προμήθωναν καννί και μαζουήτη πρόθυμη ποιότητος σε πολύ φτηνές τιμές. Έπίσης κ' η γυναίκες προμηθεύονταν άπ' αυτούς όμοια Γνδικά ύφάσματα και δαντέλλες της Φλάνδρας.

Μακριά τραπέζια είχαν στήσει σε μία μεγάλη αίθουσα, που τη χρησιμοποιούσε η κοινότη για τις συνέλευσεις της, για το συμπόσιο των Χριστουγέννων. Οι τούχοι ήσαν στολισμένοι με κλαδιά άπο έλάτια, μαλεγιμένα με κορδέλλες ζωηρών χρωμάτων. Άπάνω σε μία έξέδρα καθόντουσαν οι βιοπιστά του χωριού κ' ένας φλαντίντας. Ο Μαντρέν κ' οι άνδικοί του... ήσαν την τιμητική θέση στο τραπέζι αυτό. Σε λίγο η φητές χήνες μοιράστηκαν και το κρησί άρχισε να τρέχη άφθονο. Τα πό όμορφα κρησίονα του τόπου τους σερβίζοναν.

Ο Μαντρέν ήταν έξακουστός για το κρηί του, το όποιο ήξερε να μεταδίδη και στους άλλους.. Κ' έπειδή όλοι τον παρακαλούσαν να τους διηγηθή τις περιπέτειές του, άρχισε να μιλά μ' ένθουσιασμό, έννι τα μάτια του έλαμναν. Τού ζητούνταν περιπέτειες... Μά ποτέ παραμύδι άνα μπορούσε να συγκριθεί με τη ζωή τη δική του;... Όλοι τον άκούσαν με το στόμα ανοιχτό και η κοπέλλες είχαν σταματήσει το σερβιρισμά τους για να τον άκούσουν και στημιωγόντουσαν σε όμοιους δόλγωνα του.

'Έξαφνα όμως η πόρτα άνοιξε και τέσσερες λαθρέμποροι μπήκαν μέσα, φέρνοντας άπάνω σε φορεία άπο κλαδιά τα όδρα του αρχηγού τους στους χωρικούς, τα όποια ο Μαντρέν άρχισε να μοιράζει, άρχίζοντας άπο τις γυναίκες. 'Έδινε στην καθεμία ένα κομμάτι ύφραμα, όσο θά έφτανε για να φυάξη μία όφρα κρηιακική του-αλέτια, κ' ένα πλοισιο μεταξού τοφούρά...
Στους άντρες πάλι μοιράσε άπο ένα κοπι μαζουήτη και δύο λίθρες καννί.

Η μοιρασιά τελείωσε τότε μόνο, όταν όλοι έπήθαν το όδρο τους, όταν μ' αυτούς ο έφημέριος, θέλοντας και μη, ανάγκαστηκε να πάρη ένα όφριο δαντελλίνου στόλιμα για το βόμο της έκκλησίας του.

Τέλος, ύπό τους ήχους των βιολιών και του φλάουτου, όλοι ήσαν στην ύγεια του βασιλέως. Η χαρά ήταν άπλωμένη στα πρόσωπά τους και τόσο ο Μαντρέν, όσο και οι σύντροφοί του, δεν έννοιωθαν πειά τις πληγές τους. Και, μέσ' άπ' τα πρόσφαρα γέλια των κρησιτών, ο

Ο περίφημος Μαντρέν

